

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12CoCsp/2/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118384402
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Šaligová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:6118384402.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Šaligovej a sudkýň JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Márie Malíkovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., D. XXX/XX, zastúpenej Občianskym združením OPOS, so sídlom A. Hlinku 1084/24A, 914 01 Trenčianska Teplá, IČO: 51 147 688, o zaplatenie sumy 3.088,59 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 12Csp/103/2024-466 zo dňa 23.10.2024 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .

Žalovanej priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom I. výrokom zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 1.104 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 138 eur od 10.12.2015 do zaplatenia, zo sumy 138 eur od 10.01.2016 do zaplatenia, zo sumy 138 eur od 10.02.2016 do zaplatenia, zo sumy 138 eur od 10.03.2016 do zaplatenia, zo sumy 138 eur od 10.04.2016 do zaplatenia, zo sumy 138 eur od 10.05.2016 do zaplatenia, zo sumy 138 eur od 10.06.2016 do zaplatenia, zo sumy 138 eur od 10.07.2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobcovi II. výrokom priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania ako aj trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 3.088,59 eura s príslušenstvom na tom základe, že jeho právny predchodca - E. F., a.s., ktorá mu pohľadávku postúpila zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 20.06.2018 - uzatvoril so žalovanou dňa 06.09.2010 zmluvu o splátkovom úvere č. 3118710210, ktorou jej bol poskytnutý úver vo výške 5.800 eur, splatný v 70-ich mesačných splátkach po 138 eur, pričom konečná splatnosť bola určená dňom 09.07.2016 a splátky boli splatné 9. deň v mesiaci. Keďže žalovaná nesplácala úver riadne a včas, vyzval ju právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 23.02.2016 na splatenie dlžnej časti úveru, a zároveň ju podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upozornil, že ku dňu 22.02.2016 je pohľadávka banky viac ako tri mesiace po lehote splatnosti vo výške 937,03 eura.

2. Žalobca po rozhodnutí Krajského súdu v Nitre uznesením č. k. 12CoCsp/11/2020-181, ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 14Csp/41/2019-130, zobral žalobu v časti späť a požadoval zaplatenie ôsmich splátok splatných odo dňa 09.12.2015 do 09.07.2016, spolu vo výške 1.104 eur s príslušenstvom, ktoré boli žalobcovi priznané rozsudkom Okresného súdu

Nitra č. k. 14Csp/41/2019-213, ktorý bol následne potvrdený rozsudkom odvolacieho súdu č. k. 12CoCsp/25/2021-275.

3. Na základe dovolania žalovanej Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024 rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12CoCsp/25/2021 zo dňa 08.02.2022 a Okresného súdu Nitra sp. zn. 14Csp/41/2019 zo dňa 29.03.2021 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Nitra na ďalšie konanie s tým, že sa má zaoberať aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu s ohľadom na neuvedenie splátky, pre ktorú nastalo zosplatnenie dlhu, čo má význam z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premĺčacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplatneniu úveru. Zároveň dovolací súd pripomenul, že súdy musia posúdiť vecnú legitimáciu žalobcu aj z pohľadu splnenia podmienok upravených v § 565 a § 53 ods. 9 OZ.

4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil, že predmetná zmluva o úvere bola skutočne uzatvorená tak, ako uvádzal žalobca. Právny vzťah strán sporu posúdil ako vzťah založený spotrebiteľskou zmluvou. V zmysle pokynov dovolacieho súdu obsiahnutých v zrušujúcom uznesení sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024 mal súd za preukázané, že vo výzve na zaplatenie zo dňa 23.02.2016 nie je uvedené, s ktorými splátkami sa dlžník oneskoril s platením. S poukazom na ustanovenie § 17 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch súd uviedol, že tento právny úkon je neurčitý, pretože v ňom nie je riadne špecifikovaná omeškaná splátka, pre ktorú sa veriteľ rozhodol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru tak, aby bolo možné preveriť zákonnosť postupu právneho predchodcu žalobcu, ktorý mal predchádzať vyhláseniu splatnosti celého úveru. Podľa ustanovenia § 37 ods. 1 OZ je neurčitý právny úkon neplatný. Práve od splatnosti tejto splátky začína plynúť premĺčacia doba podľa § 103 OZ. Keďže zosplatnenie pohľadávky vyhodnotil ako neplatný právny úkon, nemohlo dôjsť ani k jej postúpeniu, a preto bolo postúpenie pre rozpor so zákonom neplatné podľa § 39 OZ. Zároveň však uviedol, že konečná splatnosť úveru nastala v zmysle zmluvy dňom 09.07.2016, a to bez ohľadu na neplatnosť vyhlásenia mimoriadneho zosplatnenia. Keďže konečná splatnosť úveru nastala dňa 09.07.2016 a k postúpeniu pohľadávky došlo až 20.06.2018, nemôžeme hovoriť o postúpení živého úveru a o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Žalobca tak nadobudol predmetnú pohľadávku zmluvou o postúpení za splnenia zákonných predpokladov podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, a preto je aktívne vecne legitimovaný v spore.

5. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalovaná uzatvorila s právnym predchodcom žalobcu zmluvu o úvere, na základe ktorej jej banka poskytla úver vo výške 5.800 eur. V článku 3. bod 10 zmluvy žalovaná svojim podpisom na zmluve potvrdila, že pred uzatvorením zmluvy jej boli poskytnuté informácie o spotrebiteľskom úvere v listinnej podobe tvoriace formulár pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere. Požiadala o úver vo výške 5.800 eur a dobu splácania 70 mesiacov, vyplnila bod 2 - žiadosť o poskytnutie úveru, bod 3 - zmluvu o úvere vyplnila banka. Avšak žalovaná mala informácie v listinnej podobe a podmienkach úveru s odkazom na bod 3.10, pričom banka jej poskytla úver na splatenie predchádzajúcich úverov č. 8518926510 a č. 1284717110. Zmluva o úvere bola dojednaná v písomnej forme, tak ako to stanovuje § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a proces uzatvorenia predmetnej zmluvy spĺňa podmienky uvedené v § 43a ods. 1 a § 43c ods. 1 OZ. Z dokladu označeného ako aktuálny stav úveru ku dňu 29.06.2018 (č. l. 60 spisu) vyplýva, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 5.800 eur a v takejto výške ho aj vyčerpala. Úroková sadzba bola dojednaná vo výške 19% ročne. Súd neposúdil zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.104 eur spolu s úrokom z omeškania 8 % ročne z jednotlivých dlžných splátok. Konštatoval, že zmluva obsahuje všetky náležitosti, výšku úveru, výšku mesačnej splátky, celkovú výšku nákladov, dátum prvej platby ako aj dátum konečnej splatnosti, výšku úrokovej sadzby, počet splátok, RPMN aj priemernú RPMN. Identifikovaný je aj poskytovateľ úveru ako právnická osoba, splnená je aj podmienka písmena b/. Čo sa týka adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, aj túto podmienku zmluva spĺňa. Rovnako boli uvedené meno a adresa spotrebiteľa. K písmenu e/ nie je dôvod sa vyjadrovať, pretože nešlo o dodanie tovaru, či služby. Písmeno f/ sa týka doby trvania zmluvy a konečnej splatnosti, pričom bolo jasne uvedené trvanie zmluvy od 09.07.2016, čo je konečná splatnosť zmluvy. Čo sa týka celkovej výšky úveru (§ 9 ods. 2 písmeno g/), zmluva obsahovala aj tieto informácie, bolo v nej predsa uvedené, že žalovanej bol poskytnutý úver 5.800 eur, ktorý má vrátiť spolu s nákladmi vo výške 3.821,44 eura, písmeno h/ hovorí o popise tovaru a službe, čo nebolo predmetom úverovej zmluvy, úroková sadzba a RPMN boli v zmluve tiež uvedené. K výške, počtu a termínom splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadnému poradiu, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru

na účely jeho splatenia, súd uviedol, že zmluva takto presne formulovaná nie je, vo vzťahu k splátkam je uvedená ich výška, počet mesačných splátok, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, dátum každej ďalšej platby k 9. dňu v mesiaci. Uvedené však neznamená, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pretože by to bolo príliš formalistické. Poukázal na Smernicu EP a Rady č. 2008/48/ES o spotrebiteľskom úvere, jej čl.10 ods. 2 písmeno h/, ktorý hovorí o tom, že zmluva o úvere uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa, nad rámec európskej úpravy. Podľa slovenskej legislatívy výška splátky má byť individualizovaná vo vzťahu k jednotlivým položkám, z ktorých splátka pozostáva, avšak smernica takúto požiadavku neobsahuje. Žalovaná ako spotrebiteľ vedela posúdiť obsah a rozsah svojho záväzku, pretože v zmluve mala jasne uvedené, že musí uhradiť 70 splátok po 138 eur vždy k 9. dňu v mesiaci. RPMN bola v zmluve uvedená a nie je v neprospech spotrebiteľa. Vo vzťahu k bonite žalovanej bol jej príjem overený z externého nezávislého zdroja a akceptoval príjem vo výške 310 eur. Existujúce výdavky overil dopytom do úverového registra, pričom zistil, že žalovaná mala dva existujúce záväzky s mesačným úverovým zaťažením vo výške 140 eur (12 eur + 128 eur). Predmetom poskytnutia úveru bolo podľa bodu 3. ods. 3 zmluvy splatenie existujúcich záväzkov. Keďže mali byť existujúce záväzky novo poskytnutým úverom vyplatené, veriteľ počítal len so splátkou novo poskytnutého úveru vo výške 138 eur. Výpočet disponibilnej rezervy bol teda realizovaný nasledovne: 310 eur (príjem) - 138 eur (existujúce záväzky) = 172 eur. Finančná analýza, platná v čase poskytnutia úveru, bola vyhovujúca pre poskytnutie úveru vo výške 5.800 eur na 5,5 roka s mesačnou splátkou 138 eur, pričom žalobca, resp. jeho právny predchodca postupoval nad rámec zákona, pretože podľa ustanovenia § 1 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch platí, že v prípade, ak sa novým úverom vypláca pôvodný úver a zároveň sa spotrebiteľovi novým úverom nezhoršia podmienky splácania, zákon nezakotvuje povinnosť veriteľa postupovať podľa ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, a teda právny predchodca žalobcu ani nebol v zmysle zákona povinný skúmať schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver. Z uvedených dôvodov súd žalobe vyhovel a rozsudok oprel o ustanovenia § 1 ods. 2, 6, § 2 písm. d), § 7 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 37 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 5, 9, § 100 ods. 1, 2, § 101, § 103, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 1, 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

6. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, ktorá žiadala napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. Namietala inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie veci, nevykonanie navrhnutých dôkazov, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. d), e), f), h) CSP). Uviedla, že ak mal veriteľ alebo jeho právny nástupca v úmysle vymáhať od nej úver súdnou cestou následkom toho, že nedošlo k zosplateniu pohľadávky, či už z vôle veriteľa alebo ako dôsledok nesplnenia zákonných/zmluvných náležitostí zosplatenia pohľadávky, žalobca (veriteľ) bol oprávnený od dlžníka požadovať iba sumu jednotlivých splátok, ktoré sa stávajú splatnými podľa zmluvy. Ak však žalobca uplatňuje na súde v spotrebiteľskom spore dlžnú sumu titulom zosplatenia (ktorá je aj tak vyčíslená a postúpená na tretiu osobu) a následne by (v dôsledku zistenia, že na zosplatenie nebol splnený zákonný predpoklad), uplatňoval túto sumu (alebo jej časť) titulom jednotlivých splátok, išlo by o podstatnú zmenu rozhodujúcich skutočností, ktoré možno považovať v zmysle § 140 ods. 2 CSP za zmenu žaloby, pričom podľa § 294 CSP sa zmena žaloby v spotrebiteľských sporoch nepripúšťa. Poukázala na svoje vyjadrenie v konaní, v ktorom uviedla, že zmluva, ktorú mala uzatvoriť, nemá písomnú formu. Táto žiadosť/zmluva o úvere je formulárová a jej obsah nebolo možné ovplyvniť. Je nesporné, že listina je podpísaná oprávnenými osobami. Sporná je však skutočnosť, či došlo k platnému uzatvoreniu tejto žiadosti/zmluvy. Žiadosť/zmluvu podpisovala dňa (06.09.2010), keď v časti formuláru 3.1. táto neobsahovala žiadne údaje o úvere. Tieto boli doplnené právnym predchodcom žalobcu dňa 09.09.2010. To znamená, že v zmluve nastala zmena zo strany dodávateľa, ktorú je potrebné považovať za nový návrh, pretože je zmenená výška samotnej poskytovanej sumy dodávateľom. Tieto skutočnosti vyplývajú priamo z listiny žiadosti/zmluvy o úvere predložené žalobcom. V bode 3. je uvedené: „Zmluva o úvere a záverečné ustanovenia/vyplní banka“. Z toho je nesporné, že túto časť vyplnila banka až následne po jej podpise, teda dňa 09.09.2010 a jej už tento návrh nezaslala. Ona tak nemala žiadne informácie o úvere. Žiaden Formulár pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere dostupná pôžička neobdržala a ani takýto dokument sa v spise nenachádza. Nie je teda zrejmé, z akých dôkazov súd posúdil, že mala informácie o spotrebiteľskom úvere pred podpisom. Pri skúmaní bonity súd opäť neuviedol, z akých dôkazov vychádzal, pretože odôvodnenie je iba kópiou vyjadrenia žalobcu zo dňa 23.09.2024, ku ktorému bol priložený dokument, ktorý žalobca nazval dopytom do úverového registra. Tento dokument je celý v anglickom jazyku a čísla v ňom vôbec nezodpovedajú informácii o tom, že mala dva úvery vo výške 140 eur (12 eur + 128 eur). Keďže veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený v zmysle § 11

ods. 2 vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, a z tohto dôvodu je tiež vyhlásenie mimoriadnej splatnosti predmetného úveru neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Záverom uviedla, že v danom prípade nedošlo k riadnemu zosplateniu spotrebiteľského úveru, a preto nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu pohľadávky, čo znamená, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitimitáciu.

7. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že dostatočne objasnil všetky skutočnosti potrebné pre rozhodnutie súdu a predložil k nim aj potrebné dôkazy. S odôvodnením rozsudku sa stotožnil a navrhol ho potvrdiť.

8. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) a po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil a žalobu zamietol.

9. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou na súd dňa 21.11.2018 domáhal zaplatenia sumy 3.088,59 eura spolu s príslušenstvom. V žalobe uviedol, že pohľadávku nadobudol zmluvou o postúpení pohľadávky, uzatvorenou dňa 20.06.2018 s E. F., a.s., so sídlom G. H. X, F., (ďalej aj „banka“) ako postupcom, pričom tento pôvodný veriteľ so žalovanou uzatvoril dňa 06.09.2010 zmluvu o úvere s výškou úveru 5.800 eur, s dohodnutou dobou splatnosti 09.07.2016. Žalovaná sa podľa zmluvy zaviazala splácať úver v 70-ich mesačných splátkach po 138 eur, pričom splátky boli splatné k 9. dňu v mesiaci. Keďže žalovaná neplnila svoje záväzky vyplývajúce jej zo zmluvy riadne a včas, pristúpil právny predchodca žalobcu k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Najskôr žalovanú lisom zo dňa 23.02.2016 upozornil podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, že ku dňu 22.02.2016 je v omeškaní s plnením viac ako tri mesiace a zároveň ju upozornil, že ak nedôjde k úhrade dlhu, je oprávnený vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Listom zo dňa 21.03.2016 pristúpil právny predchodca žalobcu k zosplateniu úveru.

10. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil zosplatenie úveru ako neplatné, keďže vo výzve na splatenie dlžnej časti úveru nie je špecifikovaná konkrétna splátka, a nie je z nej zrejmé, pre ktorú konkrétnu splátku napokon veriteľ dlh zosplatnil. Podľa najnovšej judikatúry Najvyššieho súdu SR, je pre platný úkon zosplatenia zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú môže jednorazovo a predčasne zosplatniť celý dlh. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie poškodený (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo/188/2023, uznesenie sp. zn. 5Cdo/197/2022 a sp. zn. 6Cdo/15/2023, podľa ktorého neuvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ realizoval výzvu na zaplatenie neuhradenej splátky zmysle § 53 ods. 9 OZ, malo za následok neplatnosť zosplatenia úveru v zmysle § 565 OZ). Takýto právny úkon je totiž neurčitý a s poukazom na § 37 Občianskeho zákonníka pre jeho neurčitosť, aj neplatný právny úkon. Zohľadniac však skutočnosť, že konečná splatnosť úveru nastala podľa zmluvy dňa 09.07.2016, a to bez ohľadu na neplatnosť mimoriadneho zosplatenia úveru, t. j. pred postúpením pohľadávky, ku ktorej došlo dňa 20.06.2018, považoval odvolací súd danosť aktívnej vecnej legitímácie žalobcu za preukázanú, tak ako konštatoval aj súd prvej inštancie. Rovnako nebolo sporné omeškanie žalovanej viac ako 90 dní ako aj zaslanie výzvy žalovanej zo dňa 23.02.2016 pred postúpením pohľadávky.

11. Odvolací súd sa však nemohol stotožniť s názorom súdu prvej inštancie na danosť nároku žalobcu práve z dôvodu, že zosplatenie úveru bolo vyhodnotené ako neplatné a žalobca uplatnený nárok skutkovo vymedzil ako plnenie z predčasne zosplateného úveru. Žalobu je potrebné zamietnuť ako celok, pretože žalobcovi nie je možné priznať plnenie z jednotlivých už splatných a nepremlčaných splátok, a to s poukazom na vymedzenie žaloby v zmysle § 132 ods. 1 CSP, ktorou si žalobca uplatnil svoj nárok ako zosplatený v celosti. Žalobca totiž uplatnený nárok skutkovo vymedzil ako plnenie z predčasne zosplateného úveru, a preto súd nemohol priznať plnenie z iného skutkového základu (plnenie jednotlivých mesačných splátok), než aký bol predmetom konania vymedzený v žalobnom návrhu. Súd je totiž viazaný skutkovým stavom tak, ako ho žalobca vymedzil v žalobe. Rámec žalobcom vymedzeného petitu by súd prekročil, ak by priznal plnenie z iného skutkového základu, než aký bol vymedzený v žalobnom návrhu. Keďže zmena žaloby je v spotrebiteľských sporoch neprípustná (§ 294 CSP), je žalobca v prípade nepreukázania zosplatenia úveru, nútený podať žalobu o zaplatenie

nezaplatených dlžných splátok (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/85/2021 zo dňa 12.02.2024 a uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 528/2024 zo dňa 02.10.2024, ktorým bola odmietnutá sťažnosť vo veci sp. zn. 4Cdo/85/2021).

12. Žalovaná ďalej v odvolaní namietala, že zmluva o úvere v bode 3.1. (zrejme mala na mysli bod 3.3.) neobsahovala žiadne údaje o úvere. Tieto boli podľa nej bankou doplnené potom, ako zmluvu podpísala, čo znamená, že nastala zmena zo strany dodávateľa, ktorú je potrebné považovať za nový návrh. Z obsahu doloženej zmluvy však záver o chýbajúcich údajoch v čase podpisu zmluvy žalovanou vôbec nevyplýva. V bode 3. je len uvedené, že tieto údaje vyplní banka, obdobne je v bode 1. a 2. uvedené, že údaje vyplní klient, avšak z predloženej zmluvy je zrejmé, že údaje v bode 3.3. sú uvedené, nie sú dopisované rukou, a žalovaná ničím nepreukázala, že tieto tam neboli v čase jej podpisu. Napokon je nelogické, aby žalovaná podpísala zmluvu bez uvedenia akýchkoľvek náležitostí a údajov v bode 3.3., sama nevysvetlila, prečo tak urobila a podpísala zmluvu bez uvedenia údajov úveru, ako to prezentuje. V bode 2. zmluvy o úvere je uvedená rovnaká výška úveru (5.800 eur) ako v bode 3.3, preto sa nemožno stotožniť ani s námietkou žalovanej, že bola zmenená aj výška samotnej sumy poskytnutej dodávateľom. Tvrdenia žalovanej považoval odvolací súd za účelové, pretože po celú dobu trvania zmluvy nikdy nenamietala, že k uzavretiu zmluvy nedošlo a záväzky vyplývajúce zo zmluvy dokonca určitý čas aj plnila.

13. Vo vzťahu k bonite žalovaná tiež namietala, že veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., a preto nie je oprávnený v zmysle § 11 ods. 2 požadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru; z uvedeného dôvodu je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru neplatné. Ako už bolo uvedené vyššie, zosplatnenie úveru je neplatné z iných dôvodov (neuvedenie konkrétnej splátky vo výzve, pre ktorú napokon veriteľ dlh zosplatnil). Uvedené konštatoval aj súd prvej inštancie, a preto odvolací súd považoval námietku žalovanej vo vzťahu k neplatnosti právneho úkonu zosplatnenia z dôvodu nekonania veriteľa s odbornou starostlivosťou, za nadbytočnú a bližšie sa ňou ani nezaoberal.

14. S ohľadom na uvedené odvolací súd po prejednaní veci ustálil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je vecne správne, a preto vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu, vec inak právne posúdil a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil podľa § 388 CSP tak, že žalobu zamietol.

15. S ohľadom na to, že odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, musela sa táto skutočnosť prejavíť aj vo výroku o trovách konania. Náhrada trov podľa § 255 ods. 1 CSP patrí tej strane, ktorá bola v konaní úspešná, t. j. v tomto prípade žalovanej. Odvolací súd jej s ohľadom na to v súlade s ustanovením § 396 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 453 ods. 3 CSP voči žalobcovi priznal náhradu trov, ktoré jej vznikli pred súdom prvej inštancie a tiež v odvolacom a dovolacom konaní. O výške trov rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).